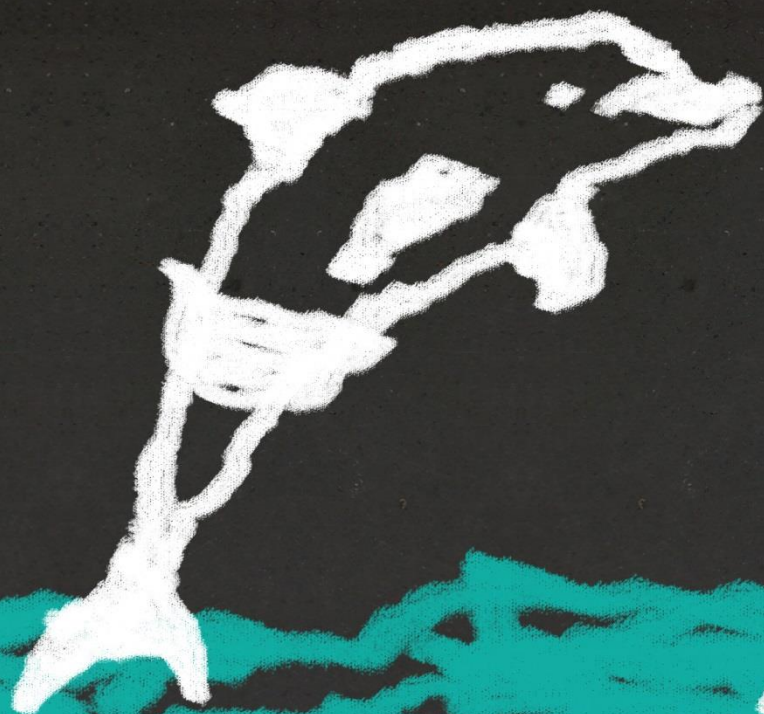

INKONTINENTNÍ DELFINI

M.M. CABICAR

M. M. Cabicar

INKONTINENTNÍ DELFÍNI

SOUTĚŽ O NEJPODIVNĚJŠÍ MÍSTO DORUČENÍ

"Musím čůrat." - oznámila mi tříletá dceru venku, jakmile jsme vyšli. No nazdar, sotva ji zvládám dávat doma, natož na veřejných záchodcích. Ale byly naštěstí hned vedle. Pracně jsem ji vysadil na prkýnko a najednou mobil. "Dobrý den, kurýrní služba, mám pro vás objednanou zásilku." "Dobrý den." - vyhrkl jsem. Tomu se říká načasování. "Já teď bohužel zrovna nejsem doma, ale jsem hned před domem..." "To není problém, doručujeme podle aktuální pozice zákazníka, pane, stačí říct, kde teď právě jste." "Jsem naproti v parku." "Vidím ho." V reproduktoru se ozval zvuk rychlých kroků. "Dělej, Viki!" - sykl jsem na dceru. Ta začala tlačit a natruc vyhekla: "Asi budu kakat." Obrátil jsem oči v sloup. A z mobilu se ozvalo: "Haló, tak jsem v parku, kde přesně jste?" Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se o zcela konverzační tón: "Na záchodcích." chvíle ticha. Pak jen chladné a mechanické: "Rozumím." Za okamžik slyším kroky za dveřmi a klepání na vedlejší zamčené dveře, kde byl někdo jiný. Když jdu s dcerou, tak ani nezamykám. "Tady." - zavolal jsem. "Pane?" - slyšel jsem v mobilu i od dveří. "Máte odemčeno." "Já vím, nezamykám, když jdu jenom s..." "Já počkám venku, až budete hotov." - přerušil mne rychle messenger. "Můžete klidně dovnitř, jsem tu jenom s..." "Ne to rozhodně ne." - reagoval bleskově doručovatel. "Já se obávám, že to může trvat dlouho, prý mi bude i kakat." - snažil jsem se vysvětlit omluvně. "Můžete to ale nechat za dveřmi." Opět chvíle ticha, myslím, že bušil hlavou do zdi a litoval výběru povolání. Pak sebral síly a řekl: "Potřebuji podpis." "Dobře, můžete mi to podat?" - nadhodil jsem rezignovaně. Dveře se otevřely a ve škvíře se

objevila chlupatá ruka s papírem a propiskou. Natáhl jsem se pro to a jednou rukou se stále snažil udržet Viki na míse, aby mi nespadla do záchoda. Naškrábal jsem podpis, zatímco Viki nadšením poposedávala: "Já ci taky písat!" "Tohle není na čmárání." - vysvětlil jsem jí a zavolal: "Mám to." Opět ruka ve dveřích, tentokrát měl v ruce kapesník. Pravděpodobně pro případ, že bych papír použil i k něčemu jinému, než jen k podpisu. Vložil jsem formulář do kapesníku a chtěl vrátit i propisku. "Tu si můžete nechat." - odtušil messenger. Slyšel jsem balení papírů do igelitu. Jsem si skoro jistý, že ten můj dával zvlášť. "Pane?" - ozvalo se ještě na odchodu. "Ano?" - vydechl jsem unaveně. Musel jsem u Viki být skloněný a bolely mne už záda. "Víte," - pokračoval hlas za dveřmi "máme takovou soutěž o nejpodivnější místa, kam jsme doručovali." "Aha." - odpověděl jsem. "Tento měsíc určitě vyhrají." - dodal si pro sebe, když už odcházel. A Viki seskočila: "Ne, nebudu kakat." Začal jsem ji upravovat. Nechtěl jsem vyjít hned. Bude lépe, když mezi námi zůstane to tajemství pouhých hlasů. A nikdy se nedozví, jak vypadám...

ZADNÍ KRYT BATERIE

"Nemáte tuhle část mobilu náhradní?" - zeptal jsem se na prodejně. "Co je mu?" - houkl prodavač za kasou. "Upadl mu zadek." Zůstal se na mne dívat, až jsem se cítil trapně. Pak konečně odvrátil pohled na mobil a řekl: "No jo, zadní kryt baterie. Zeptám se, ale asi to budeme muset objednat." "Zadní kryt baterie. Netušil jsem, jak se tomu říká." - přikývl jsem. "To nic, my odborníci prostě rádi používáme odborné termíny." - usmál se muž za pultem. "Milane?" - zavolal dozadu. Zpoza závěsu se po chvíli vynořil obrovitý, aspoň stotřicetikilový kus chlapa. "Máme tohle?" - zeptal se prodavač a ukázal mu mobil. "Co mu je?" - zeptala se ta hora masa. Prodavač mu ho beze slova podal. "Aha." - prohlásil, když si ho prohlédl. "Upadla mu prdel. To budeme muset objednat. Pár prdelí tu je, ale ne v téhle barvě."

My odborníci rádi používáme odborné termíny.

NEJPODIVNĚJŠÍ NÁVŠTĚVNÍCI DĚTSKÉHO HŘIŠTĚ

Podivných návštěvníků dětského hřiště jsme potkali mnoho. Jedním z nejnezapomenutelnějších byl Brit, bezpochyby lord, v palčácích, s licousama, v obleku, dlouhém kabátu a dokonce s buřinkou, co dělal svému vnoučkovi zombie a honil ho po hřišti. Dnes jsem potkal další velmi podivnou postavu, celou v žlutém, jako kanárek. Na hlavě ta osoba měla velmi široký slamák. Šaty i klobouk, vyjma své barvy, působily dojmem, že jde o asiátku, která právě zběhla z rýžového pole. Vypadala přesně, jak to známe z fotek i filmů, jen v té kanárkově žluté barvě. Několikrát jsem zahlédl kousek tváře a všiml jsem si, že jde o starší osobu, takže to určitě byla babička s vnoučetem. Zda to skutečně byla asiátka nebo češka či jakékoli další podrobnosti se mi zjistit nepodařilo. Jediné, co jsem vypátral, bylo, že to byla lesbička, protože v jednu chvíli přišla druhá babička, objala ji a dala jí pod slamákem pusu.

Čímž se ta pěstitelka rýže stala ještě podivnější. Ovšem vůbec nejpodivnější bylo jméno té babičky, které byste nikdy neuhodli.

Jmenovala se "René."

METRO

Ráno v metru. Všichni čtou Metro. I já si čtu metro. Jsou v něm zajímavé články. Nejvíce mne zaujaly tři: z politiky "NEBEZPEČÍ ÚRAZU VNĚ OKEN", z bulváru "NEOPÍREJTE SE O DVEŘE" a z černé kroniky "V PŘÍPADĚ NEBEZPEČÍ ROZBIJTE SKLO A STISKNĚTE TLAČÍTKO".

ABSOLUTNÍ ALERGIE

V nemocnici jsme potkali absolutního alergika. Přišla asi padesátiletá žena, u které se ukázalo, že je alergická na léky proti alergii. Doktoři kolem začali lítat jako diví a dělali z toho strašný problém, ale nevím proč.

Když nebude nic brát, bude v pohodě, no ne?

KUCHAR

Jak přísné je to s recepty na zelí? Když je tam napsané jako koření hřebíček, může se použít i něco jiného? Protože já našel jen nýt a dva vruty.

SOCIÁLNÍ VIKI

Viki hned po ránu vběhla na hřiště a hnala se na pískoviště. Chvíli si stavěla bábovičky a bavila se nejméně se třemi holčičkami. Potom utíkala na klouzačku, kde se chvíli strkala s nějakým klukem a potom se s ním sklouzla. Teď si s někým povídá na houpačce. Za poslední dny se úplně změnila. Byla typické tříleté dítě, které si rádo hraje samo uprostřed dětí. Měl jsem strach, jak se bude zařazovat ve školce mezi ostatní děti, ale Viki je mnohem sociálnější, než by kdo tušil.

Zjevně.

Protože tady na hřišti celou dobu není ani noha.

EBIL

Zatracený prckové čmárající. Na hřišti plno. Všechny lavičky obsazené gangy matek, co spolu mluví všechny najednou. Nakonec jsem našel stinné místo pod domkem s klouzačkou. Bohužel jsem nějak ignoroval fakt, že bylo celé pokraslené křídou. Musely tam být i nějaké starší děti, které již psaly, protože místo zdobily nápisy: TŮDLE NŮDLE. STRČ PRST SKRZ KRK. KDO TO BYL? JÁ TO NEBIL. a spousta dalších. A já si do toho sedl. To, že jsem byl zamazaný od křídly, by mi vadilo nejméně. Nejhorší bylo, že jsem pár hodin běhal po dětském hřišti, které bylo narvané k prasknutí, se zadkem, na kterém jsem měl STRČ PRST, a na zádech EBIL. Sice to všechno bylo zrcadlově obráceně, ale i tak bylo lehce poznat, kdo je tu EBIL. Bylo to poprvé, kdy se rodiče nesmáli tomu, co zrovna dělají děti. A já celou dobu myslel, že ano. Takže jsem se smál s nimi. Jako EBIL. Ještě, že na hřiště nechodí moc gayů. Protože můj zadek byl chodící inzerát ze seznamky “Teplý Lád’a”.

JÁDRO ŽENY

Film Nevěsta na útěku má několik klasických hlášek, jako třeba "jednookého hada". Moje nejoblíbenější je, když Julia Roberts utíká z další svatby, naskočí na poštovní auto a jeden ze svatebčanů se ptá: "Kam to jede?" A Hector Elizando na to: "Ať je to kamkoli, bude tam zítra ráno." Klíčem k srdci v tomto filmu je ovšem otázka: Jak máš ráda vajíčka? Nevěřili byste, pánové, jak těžká je tato otázka pro ženy. Já se oblíbená jídla snažím dostat z manželky od chvíle, co jsme se poznali. Co má ráda k snídani? Jaké má oblíbené pečivo? Které zákusky nejvíc miluje? A za spoustu let jsem se nedostal k žádné odpovědi. Ženy v tomhle prostě nemají jasno a dlouho jsem netušil proč. Každý přeci musí vědět, co mu chutná a co ne. Kromě těhulí. Jednou jsem dokonce na Kátu zatlačil, když mi vyjmenovala, co má ráda: "Dobře, představ si, že máš před sebou všechny tyhle své oblíbené věci. Které z nich ti chutná nejvíc? Co z toho sníš?" Káťa sevřela rty a odmítala odpovědět. Nechápal jsem, jak může být tak nerozhodná. Jako by se bála vyslovit verdikt, protože by ostatním mňamkám ublížila. Jako bych se ptal matky, které je její nejoblíbenější dítě. "Tak které?" - naléhal jsem. "No, sežeru to všechno, co chceš slyšet?!" - vybuchla najednou a já náhle postoupil ve svém pochopení žen. Je celkem jedno, se kterou dívkou zrovna chodíte, můžete si být jisti, že její oblíbené jídlo je prostě... Jídlo. Tak jednoduché to je. Můj osobní názor je, že léty neustálého udržování postavy a bojem o každou kalorií se mezi ženami a jídlem vyvine cosi jako Stockholmský syndrom. Takže pokud chcete potěšit svou drahou polovičku, není třeba vyzvídat její oblíbené pokrmy. Je to jako s

tím milionářem, co přišel za doktorem, že by potřeboval nějaké léky na hamižnost. "A co si jako představujete, že vám mám předepsat?" - zeptal se lékař překvapeně. "No, to já nevím, třeba nějaké prášky. Ale hlavně hodně, hodně, hodně!"

SUCHÝ ZIP

Viki si právě uvázala tkaničku na sandálech se suchým zipem. Moje dcera je Chuck Norris!

OPTIMALIZACE

Viki mi sedla na brýle a místo, aby je rozbila, zcela záhadným způsobem je “optimalizovala, takže mi teď dokonale sednou. Teď hledám způsob, jak ji nechat sednout na své Windows 8.1.

NOŠENÍ DŘÍVÍ DO LESA

Prší. Tříletá Viki přiběhla ke mně pod slunečníc a namalovala mi tu několik louží křídou. Snažil jsem se jí vysvětlit, že kreslit louže v dešti je jako nosit dříví do lesa. Chvíli nad tím přemýšlela, pak přidala ještě dvě louže a odešla nosit dříví do lesa. Někdo to dělat musí.

Potom přišla s hromadou báboviček, že otvírá obchůdek pod domkem s lezeckou stěnou, ať přijdeme nakupovat. Copak o to, ona byla pod domkem, ale zákazníci by museli moknout. Tak se držíme dál pod slunečnícem a snažíme se zjistit, jestli provozuje i e-shop, že bychom si objednali. Když vidím, jak zamyšleně pozoruje své zboží, dostávám strach, že přinese bábovičky a začne mi je rvát do USB.

ČEKÁNÍ NA MAŘKU

"Můžu si přisednout?" - zeptal se muž v pracovní oranžové vestě. "Ano samozřejmě." - usmál jsem se. Dosedl vedle mne a začal se hrabat v zavazadle, co táhl přes rameno. "Já si jenom chci sníst svačinu a všude je plno. Nebojte, já vás nebudu rušit, vidím, že pracujete..." Během pár dalších minut jsem se dozvěděl, že je mu šest a padesát, kde všude má příbuzné, odkud je a že jeho švagr je génius, protože si postavil dům s jedním vchodem na náměstí a druhým do lesa. Sheldon Cooper by z definice geniality člověka, který postavil dům, co má dvoje dveře, skončil v komatu. Na chvíli přiběhla moje dcera, nakreslila kolem nás pár louží křídou a zase utekla k manželce. Chlápek ji pochválil, podíval se na Kát'u a zeptal se: "To je maminka?" Přikývl jsem. Chvilé ticha a pak dotaz, co mezi nás dopadl jako dvacetitunový kámen: "Vaše?" Ukázalo se, že z manželky viděl přes domeček s počítačy jen boty. Přesto mi kolem jeho hlavy naskočilo menu, kde by si Kát'a mohla navolit, jakým způsobem ho zabít. Musel jsem se asi 3x pořádně nadechnout. Poté, co jsem se dobré dvě minuty dusil. Pak jsem se dozvěděl, že Karel Gott jako malý chodil na všechny pohřby. I když je vůbec neznal. A také se mi snažil vysvětlit, kde bydlí, ale

nedokázal to popsat. Načetl jsem mu mapy na Google. Chvíli na ně zíral a pak řekl, že se v tom nevyzná. Přepnul jsem na satelitní zobrazení. A hned poznal kostel, náměstí, i když prohlásil, že z téhle strany je v životě neviděl. A našel svůj dům. Zůstal na něj zírat a nic neříkal. "Na něco čekáme?" - zeptal jsem se hovorově. "Mařka je doma, třeba vyjde ven." Další dvě minuty kyslíkového dluhu. A potom jsme čekali spolu. Nevycházela. Ani když jsem zkusil s mapou zatřást. Bylo to ještě lepší, než když jsme se na internetových mapách dívali na domek mamky a ona nám chtěla jít ven zamávat. Jak jsme tak seděli a čekali, jestli se Mařka ukáže, přišla k nám Káťa s Viki. "Co děláte?" - zeptala se manželka. Usoudil jsem, že zmiňovat před manželkou, jak ji pán považoval za mou matku, není receptem na dlouhověkost ani jednoho z nás. A když jsme u toho, i toho dětského hřiště by bylo škoda, protože my byli jen epicentrum. "Čekáme na Mařku." - nadhodil jsem nezávazně. Manželka se podívala na mapy a pak na muže v oranžové vestě s kusem chleba v ruce. "To je moje žena, ona je doma a tenhle barák, tam bydlíme." - vysvětlil prostě. Káťa zčervenala a myslím, že se také lehce přidusila. Když to rozdýchala, postavila se vedle mne a dívala se taky. A tak jsme tam čekali tři. A Mařka pořád nikde. Nutno poznamenat, že Káťa je mnohem zákeřnější, než já. Jednu chvíli zničehonic ukázala: "A hele, tady! A ne, to je jen nějaký chlápek." "Co? Kde?" - poposedl nadšeně pán a utřel si z kníru drobky. "To nic, už je pryč, šel do tohohle obchodu." Muž zklamaně zamumlal: "To je divný, ten už je léta zavřenej." Prošel jsem už hodně zkoušek, kdy jsem se nesměl

smát. Tahle nebyla nejtěžší, ale určitě nijak snadná. Jsem si jistý, že někde v boku mi cosi prasklo. Zase jsme dál čučeli na satelitní mapy, až pán vzdychl a pronesl: "To vona asi sere." Takže Mařku jsme bohužel neviděli.

Ale už nejsem schopný používat mapy na Google.

CAFE WORLD

Vůbec teď nestíhám. Není tu někdo, kdo by mi zítra dokázal sklidit sporáky na Café World?

...pro ty, co nehrají: prakticky všechny hry od Zyngy dnes končí, takže zítra dokáže sklidit jen Chuck Norris.

STÍN BEZ ČLOVĚKA

Slunce praží. Viki mi stále dupe na stín. Většinou na hlavu. Mám svůj stín tak podupaný, až jsem musel Viki pohrozit, že mi ho bude večer doma čistit rejžákem. Jednu chvíli jsem vrazil do jiného stínu. Byl to jenom stín. Bez člověka. Lekl jsem se. “Kdo jste? Jak to, že jste jen stín, jak to, že nemáte člověka, který by vás vrhal?” “Protože jsem stínový ministr zdravotnictví.” - odpověděl stín a odešel.